

ældre Indtryk, laa det tildels i hendes overlegne og afmaalte Væsen, der bar Vidne om, at hun alt længe havde haft Styret i sin Faders Hus. Hun var endnu Barn, da Provst Tønnesen mistede sin Hustru; og det var just under det overvældende Indtryk af dette Tab, at han, der den Gang var ansat som Adjunkt ved en af Landets lærde Skoler, havde besluttet sig til at afbryde sin pædagogiske Løbebane og flytte ud i en stille Præstegaard paa Landet for der at søge Trøst og Ro for sig selv og sit Barn.

IV

De skulde just til at rejse sig fra Bordet, da Husets gamle, halte Pige stak Hovedet ind fra Køkkenet og meldte, at der udenfor Porten holdt en Slæde med en Person, der absolut skulde tale med Provsten.

„Paa denne Tid af Døgnet!“ udbrød denne og rynkede ildevars-lende sine Bryn. „Hvad kan han ville, Lone?“

„Ja, det kan en anden en jo ikke vide,“ svarede det gamle Tyende surt. „Men for Resten sagde han, at det var til en, der var saa meget syg, at han skulde hente Provsten!“

„Til en syg! I dette Vejr! Og nu ved Nattetid! .. Hvem kan det Menneske være, Lone?“

„Ja, det kender en anden jo ingenting til. ... Men ellers siger han, at han er Anders Jørgens Søn fra Skibberup.“

„Hm! Ja saa! ... Herregud! Saa er det altsaa den gamle Anders Jørgen, der skal bort nu. Hvor er Budet henne?“

„Jeg viste ham ind paa Kantoret.“

Provsten drak ud af sin Kop, tørrede sig med Servietten om Hagen og rejste sig.

Paa Vejen ind gennem Dagligstuen fremdrog han af Baglommen en sort Silkekalot, med hvilken han plejede at bedække sit Hoved, forinden han fremstillede sig for sine Sognebørn. Efter tillige at have forberedt sin Tilsynekomst ved en kraftig Rømmen traadte han ind i Studereværelset — eller „Studerekantoret“, som Folkene i Sognet gerne kaldte det.

Her, i Halvmørket henne ved Døren, stod en lille Skikkelse